

Els reptes que afronta **Josep Maria Álvarez** són titànics. El primer català a ocupar la secretaria de la UGT, un sindicat que es va fundar a Barcelona fa 128 anys, haurà d'afrontar als seus 60 anys la crisi de credibilitat que arrossegueu les centrals sindicals durant la crisi, semblant a la del bipartidisme. La reputació del sindicalisme s'ha vist entelada, i amb raó, per casos de corrupció i de mala praxi, com és el cas de les *targetes black* de Caja Madrid o els expedients de regulació d'ocupació (ERO) fraudulents d'Andalusia.

Als seus dirigents els ha faltat mà ferma per separar les pomes podrides i afrontar la renovació necessària a les seves files, amb més joves, dones i perfils nous. A més a

Llarg termini

OLGA
Grau

La refundació necessària dels sindicats

més, la crisi ha minvat el seu poder amb la caiguda dràstica d'ingressos, subvencions i delegats a les empreses, cosa que ha debilitat la seva capacitat de pressió i influència davant dels poders.

En aquest sentit, aquest diari ha informat aquesta setmana de la pèrdua de 7.000 delegats a les empreses catalanes a causa dels innombrables tancaments i retallades de plantilla, amb especial incidència en les centrals majoritàries, UGT i CCOO. La salvatge reforma laboral del Partit Popular ha acabat de donar el cop de gràcia al dinamitar la negociació col·lectiva a les empreses i restar poder als agents socials per pactar les condicions laborals als centres de treball.

Els sindicats, però també les patronals, no ho tenen gens fàcil.

Els més febles són els que acaben pagant els efectes perversos del capitalisme

Han de connectar amb les noves generacions, com ho han fet en certa manera Podem per l'esquerra i Ciutadans per la dreta, i alhora donar resposta no tan sols als actuals problemes del mercat laboral, molt més fràgil, fragmentat i global, sinó també participar en els grans debats de país.

La crisi ha deixat una societat més desigual, amb un sector de la població més gran en risc d'exclusió, i una taxa d'atur molt elevada que trigarà anys a drenar-se. El pre-

sident de Telefónica, **César Alierta**, pronosticava en una conferència en l'última edició del Mobile World Congress que el 65% dels nens que comencen avui l'educació primària acabarà desenvolupant un lloc de treball que avui en dia encara no existeix i estarà relacionat amb les noves tecnologies.

Les conseqüències perverses de la desregulació han quedat més que patents els últims anys. Els més febles són els que acaben pagant els efectes més perversos del capitalisme salvatge. El paper dels sindicats com a defensors de l'equitat i la justícia en l'àmbit laboral és avui més necessari que mai. Però ells han de treballar per això amb transparència i independència. ≡

@olgagrau13

APREST DOMINICAL

JOSEP MARIA
Ureta

Els col·legis d'economistes i d'arquitectes han aportat racionalitat en el contenciós sobre l'opció que Barcelona afavoreixi els usos turístics

Ciutat amb turistes o turística

Concedir més llicències d'allotjaments a Barcelona és ignorar el debat de fons

JOSEP GARCIA

►► D'esquena, d'esquerra a dreta, Joan Bóveda, Joan B. Casas, Agustí Colom i Joan Molas, dimarts passat al Col·legi d'Economistes.

Va ser el barceloní de naixement **Juan Goytisolo**, resident a Marràqueix, el qui va fer la distinció a un periodista que va anar a entrevistar-lo amb motiu de la concessió del premi Cervantes: «Amb el temps, aquesta ciutat ha passat de ser una ciutat amb turistes a una ciutat turística». Afludia a les incomoditats dels residents que els turistes gairebé no perceben. El 28 de gener, el Col·legi d'Arquitectes va convocar una sessió amb un títol inspirat en Goytisolo: *Barcelona, ¿ciutat per als turistes?* Dimarts passat, el Col·legi d'Economistes va organitzar un debat més explícit: *Conseqüències econòmiques de la moratòria hotelera a la ciutat de Barcelona*.

Més enllà dels ponents i els seus arguments variats, molt més que els que arriben als ciutadans, i tenint en compte que hi va haver votació sobre el tema en el ple municipal de dijous a compte de la moratòria de llicències de nous establiments per afavorir l'arribada de més turistes, val la pena atendre el que adverteixen aquests dos col·legis professionals a través dels seus debats: qui no entengui que Barcelona té un problema a llarg termini amb l'elecció del turisme com a primera opció de desenvolupament quedarà atrapat per les dades a curt termini que es repeteixen i intensifiquen d'ençà que Europa i la resta del món van entrar en crisi financera i econòmica.

Rebre turistes i visitants (els que no dormen a la ciutat, siguin de creuers o els que vénen d'excursió d'un dia des de Lloret de Mar o Salou, per simplificar) augmenta la pressió sobre determinades zones de la ciutat. Els qui hi viuen no tenen gaires motius de satisfacció. Que proporciona feina i riquesa per a tothom és més que dubtós.

CÀLCUL IDESCAT // Per als més exigents: l'eficient Idescat, l'estadística pública catalana, disposa des de fa mesos d'un model de càlcul del que el turisme aporta, de veritat, a l'economia catalana en les renovades taules DIOC -input/output, les relacions entre proveïdors de diversos sectors-. Encara no hi ha resul-

tats. Per tant, tots els que asseguren que el turisme aporta un x% al PIB català no tenen cap referència fiable. Tampoc la Unió Europea, molt exigent en el càlcul de les activitats econòmiques, admet el turisme com un epígraf calculable per analitzar el PIB d'un país.

Hi ha tres vicis en tot el que s'està discutint, i sempre per mal. Primer, que es consideri l'arribada de turistes com una benedicció/necessitat per la difícil situació actual i que qui hi estigui en contra no entén l'indiscutible èxit de Barcelona des del 1992. Segon, que l'ajuntament ha d'estar al servei d'aquest dinamisme, governi qui governi. Tercer, que els petits episodis d'abús i saturació en determinades zones

de la ciutat es poden reconvertir amb les ordenances adequades.

Si s'aspira arribar així al nivell del Marràqueix de **Goytisolo**, endavant les atxes. Però per sort hi ha urbanistes i economistes que saben anticipar-se a aquestes conseqüències. Diuen els primers que s'ha de conèixer el cas de les Balears: com més turistes, més cau el PIB, perquè es tracta d'una opció depredadora i barata. Afegixen que en el cas de Barcelona s'ha d'acceptar, primer, que no és una ciutat monumental, perquè mai ha sigut una capital d'Estat. Substituir aquest fet per **Gaudí** porta a conseqüències irreparables de saturació de visitants a la Sagrada Família o la Casa Milà.

A les Balears, com més viatgers, més cau el PIB, per ser una opció barata i depredadora

Quan el regidor responsable de tot això, **Agustí Colom**, explicava dimarts passat, en el debat celebrat al Col·legi d'Economistes, per què s'ha de mantenir la moratòria de llicències d'hotels i que encara està pendent de mesurar el fenomen dels pisos que il·legalment s'ofereixen als turistes sota el fals mantell protector de l'economia col·laborativa, semblava que també estava parlant als ciutadans que no volen viure per al turisme.

Actualment coincideixen a Barcelona la bombolla hotelera, la de pisos per a turistes que havien de ser residencials i el desplaçament a l'extraradi de barcelonins que no troben pisos de lloguer. ¿Quant de cada? No s'ha mesurat. Però sí que hi ha percepcions dels ciutadans afectats. Van aparèixer, i bé, en els debats convocats per arquitectes i economistes. Els col·legis professionals s'anticipen al que ve. ≡